

Les esquellotades

Aiguafreda

Ubicació

Comarca: Osona
Lloc/Adreça: Aiguafreda

Coordenades:

Latitud: 41.76885
Longitud: 2.24936
UTM Est (X): 437609
UTM Nord (Y): 4624385

Classificació

Número de fitxa 08014 - 122
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Costumari
Estil / època: Contemporani
Segle XIX
Estat de conservació Dolent
Notes de conservació: És un costum desaparegut.
Protecció Inexistent
Accés Sense accés
Ús actual: Sense ús
Titularitat Pública
Titular: Ajuntament d'Aiguafreda. Pl. Ajuntament, 1
Fitxes associades:
[Vara dels esquellotaires](#)
Autoria de la fitxa Marta Lloret Blackburn- Antequem, S.L.
Data de registre de la fitxa: dt., 04/06/2013 - 02:00

Descripció

Antigament era costum entre els aiguafredencs i aiguafredenques de fer les anomenades "esquellotades". Es feien en motiu de les segones núpcies quan, després de tornar els esposos de la "passejada" o "lluna de mel", se'ls rebia amb gran xivarri fent sonar esquelles o llaunes. Els veïns es reunien a la plaça i anaven en comitiva fins a la casa dels nuvis, presidits per personatge del general, que anava vestit amb ratlles vermelles i blanques, un tricorni d'almirall i un bastó de comandament. També hi havia un estandard per a la ocasió, on hi havia escrit "VI, VI I SEMPRE VI". El general anava acompanyat d'orquestra, que durant molts anys va ser el flaviol de l'avi Pastor i el bombo de l'avi Ros. Quan eren davant la casa feien enrenou fins que sortien els nuvis; aleshores la núvia havia de ballar amb el general i tots aquells que ho volguessin com exigia la tradició, ja que la durada del ball es relacionava amb la descendència que tindria. A continuació, el marit havia de convidar a beure vi a tot el seguici de gent. Si els nuvis es resistien a sortir, els esquellots es quedaven davant la casa els dies que calguessin.

Història

En el Programa de Festa Major de l'any 1952 hi consta que aquest costum, que es feia en moltes d'altres poblacions catalanes, es va perdre feia pocs anys.

Bibliografia

AMADES, J. (1982). Folklore de Catalunya. Barcelona: Selecta.
Programa de Festa Major, 1952.